

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Καλλιθέα
1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12
105 54 - Άθήνα

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107

● ΕΤΟΣ 53ο - ΤΕΥΧΟΣ 491 ●
● ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2006 ●

● «Ίδε ό άμνός τοῦ Θεοῦ ό αἴρων τήν άμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

Η ΙΣΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

Ίσότητα τοῦ άνδρα καί τής γυναίκας

Φλα μέ τά ξι τελούονται στή λατρευτική σύναξη, καί γενικώτερα στή ζωή τής Έκκλησίας. Ό άπόστολος Παῦλος ξεκαθαρίζει τήν ιερά ρχη σι στό χώρο τής Έκκλησίας: «Θέλω ύμās ειδέναι, ότι παντός άνδρός ή κεφαλή ό Χριστός έστι, κεφαλή δέ γυναικός ό άνήρ, κεφαλή δέ Χριστοῦ ό Θεός» (Α΄ Κορ. ια΄ 3). Δηλαδή: «Θέλω νά ξέρετε, ότι τοῦ κάθε άνδρα ή κεφαλή είναι ό Χριστός, κεφαλή δέ τής γυναικός είναι ό άνδρας, κεφαλή δέ τοῦ Χριστοῦ είναι ό Θεός».

● Μέ τό χωρίο αυτό ό Παῦλος έπ' οὔδενί λόγω καθιερώνει τήν άνδροκρατία, έπειδή λέει «κεφαλή γυναικός ό άνήρ». Αν μέ τό λόγο αυτό, καί ιδίως μέ τή λέξη «κεφαλή», θέλει νά δείξη έξουσιαστική κυριαρχία, τότε καί όταν λέγη στή συνέχεια «κεφαλή δέ Χριστοῦ ό Θεός», θά σήμαινε έξουσιαστική κυριαρχία τοῦ Θεοῦ Πατέρα πάνω στον Υίο καί Λόγο, στό Χριστό. *Άπαγε τής βλασφημίας!

● Όπως ό Χριστός, ως Υίός τοῦ Θεοῦ, είναι όμοούσιος μέ τόν Πατέρα, «ισοσθενής», έτσι καί τά δύο πρόσωπα, ό άνδρας καί ή γυναίκα. Είναι ισοσθενή ισότιμα. Δέν υπάρχει άσθενές καί ισχυρό φύλο. Υπάρχει ισότητα έν ιδιώμασι. Κάθε πρόσωπο έχει τό ιδίωμά του, τό ρόλο του. Ως υπάρχουν όμως έχουν ίση αξία καί ίσα δικαιώματα.

Ό ιερός Χρυσόστομος λέει, ότι τυχόν παρερμηνεία τοῦ χωρίου εισάγει άνωτερότητα τοῦ άνδρός μέσα στό γάμο. Εισάγει άνδροκρατία. Άλλ' έτσι θά εισάγεται καί άνωτερότητα τοῦ Πατρός μέσα στήν Άγία Τριάδα, δηλαδή, Πατροκρατία! Άλλά κάτι τέτοιο είναι παραλογισμός (Ε.Π.Ε. 18α,140). Ίσότιμα πρόσωπα ό άνδρας καί ή γυναίκα, όπως ισότιμα ό Υίός μέ τόν Πατέρα.

● Όταν μιλά ή Άγία Γραφή για τή γέννησι τοῦ Υιοῦ από τόν Πατέρα, δέν δηλώνει διαφορετική οῦσία. Όταν παρουσιάξη τήν ταπείνωσι τοῦ Χριστοῦ, πού σαρκώθηκε για νά μās διακονήση, δέν υποβιβάζει τή Θεότητά Του.

Έτσι καί όταν λέη, ότι κεφαλή τής γυναίκας είναι ό άνδρας, δέν υποβιβάζει

καθόλου τή γυναῖκα. Τό «κεφαλή» ἀναφέρεται στήν ιεράρχησι καί στήν τάξι.

■ Ὁ Υἱός γεννήθηκε ἀπό τόν Πατέρα προαιωνίως, ἀλλ' εἶναι ὁμοούσιος.

■ Ὁ Υἱός ἀποστέλλεται στόν κόσμον ἀπό τόν Πατέρα, ἀλλ' εἶναι ἰσότημος.

■ Ὁ Υἱός ἔκανε ὑπακοή στόν Πατέρα (Φιλιπ. β' 8), ἀλλά καί οἱ δύο εἶναι Πρόσωπα τῆς μιᾶς Θεότητος.

Ἔτσι καί στό ἀνδρόγυνο. Εἶναι «κεφαλή» ὁ ἄνδρας, γιατί προηγείται στήν εὐθύνη. Ἄλλ' εἶναι ἰσότημος μέ τή γυναῖκα. Δέν εἶναι κεφαλή, γιά νά «κάνῃ τοῦ κεφαλιού» του ἢ γιά νά ὑποτιμᾷ τή σύζυγο.

Κυρία, ὄχι δούλη ἢ γυναῖκα

● Ἄλλο ὑπακοή, καί ἄλλο ἐπικυριαρχία καί ἀνωτερότητα. Ὃταν λέη ὁ Παῦλος «ὅτι παντός ἀνδρός ἢ κεφαλή ὁ Χριστός ἐστί», σημαίνει, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι κεφαλή μόνο τοῦ ἀνδρα; Δέν εἶναι κεφαλή καί τῆς γυναίκας; Ἀσφαλῶς καί τῶν δύο εἶναι κεφαλή ὁ Χριστός. Ὁ Χριστός εἶναι «κεφαλή τῆς (ὄλης) Ἐκκλησίας» (Κολασ. α' 18).

Ὅλοι οἱ πιστοί, ἄνδρες καί γυναῖκες, εἶναι μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἄρα μέ τό «παντός ἀνδρός ἢ κεφαλή ὁ Χριστός ἐστί, κεφαλή δέ γυναικός ὁ ἀνήρ», δέν θέλει νά δείξη προνομιακή σχέσι τοῦ ἀνδρα μέ τό Χριστό, πού τήν στερεῖται ἢ γυναῖκα! Οὔτε χρειάζεται ἢ γυναῖκα διάμεσο τόν ἀνδρα, γιά νά ἔχη σωτηριώδη σχέσι μέ τό Χριστό. Ἄρα, λοιπόν, διαστρεβλώνεται τό χωρίο, ὅταν ἐξωθῆται νά στηρίξη ἀνωτερότητες ἢ ἐξουσιαστικές τάσεις.

● Ἄν μέ τό χωρίο «Θέλω δέ ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι παντός ἀνδρός ἢ κεφαλή ὁ Χριστός ἐστί, κεφαλή δέ γυναικός ὁ ἀνήρ, κεφαλή δέ Χριστοῦ ὁ Θεός» σκόπευε ὁ Παῦλος νά εἰσαγάγῃ ὑποταγή καί ἐξουσία, τότε δέν θά μιλοῦσε γιά ἀδελφῶ ἢ ἀδελφῆ, ἀλλά γιά δούλο.

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν ὑποτιμητική ἰδέα γιά τούς δούλους, καί μάλιστα γιά τή γυναῖκα. Κυριολεκτικά τούς κατακυρί-

ευαν (Α' Πέτρ. ε' 3). Ἄλλ' ἤδη ὁ Χριστός, «γενόμενος ἐκ γυναικός» (Γαλ. δ' 4), ἀνεβάξει τή γυναῖκα στή θέσι τῆς «κυρίας». Καταργεῖται ὅποιαδήποτε ὑποτίμησις προσώπου, εἴτε ἀνδρός εἴτε γυναικός, ἀφοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ «οὐκ ἐν ἄρσεν καί θῆλυ πάντες γάρ ὑμεῖς εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ' 28).

Ἡ γυναῖκα στό χριστιανικό γάμο δέν εἶναι δούλη. Εἶναι σύζυγος. Εἶναι ἢ «κυρία» τοῦ «κυρίου». Ἐλεύθεροι καί οἱ δύο ἐν Χριστῷ. Δούλοι καί οἱ δύο (ἐκούσια) τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτό καί ἰσότημα ἐλεύθεροι καί ἰσότημα κύριοι.

Μέ ἄλλο νόημα, λοιπόν, ἐκλαμβάνεται τό «κεφαλή» στό ἐπίμαχο χωρίο τοῦ Παύλου.

Ἄνδρες καί γυναῖκες στήν κοινή λατρεία

Τά ὅσα λέει γιά τίς σχέσεις ἀνδρός καί γυναικός ὁ ἀπόστολος Παῦλος προϋποθέτουν δύο βασικά πράγματα:

● Καί οἱ δύο συναποτελοῦν τή χριστιανική οἰκογένεια. Γιά ὅσους ζοῦν τό μυστήριον τῆς ἐνώσεως Υἱοῦ καί Πατρὸς καί τῆς ἐνώσεως Χριστοῦ καί Ἐκκλησίας, εἶναι κατανοητή ἡ ιεράρχησις τῶν προσώπων στό γάμο. Ἱεράρχησις, μέ βάσεις τήν ταπείνωσι καί τήν ἀγάπη.

● Οἱ συσχετισμοί καί οἱ παρομοιώσεις δέν λαμβάνονται κατά κυριολεξία. Λέγονται γιά νά δείξουν τή διαφορετικότητα τῶν δύο προσώπων τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους.

Ἄφείλει καθένας ἀπό τούς δύο νά σέβεται τό ρόλο του. Καί μάλιστα στή λατρευτική σύναξι.

● Τό ὅτι ξεχωριστή εἶναι ἡ θέσις ἀνδρῶν καί γυναικῶν στό ναό, αὐτό φανερώνει διάκρισι; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἄλλοῦ στέκουν οἱ ἄνδρες καί ἄλλοῦ οἱ γυναῖκες, γιά νά ὑπάρχῃ μεγαλύτερη δυνατότητα προσηλώσεως τοῦ νοῦ κατά τήν προσευχή. Ὅπωςδήποτε τό ἀνακάτεμα ἀνδρῶν καί γυναικῶν προκαλεῖ σκανδαλισμό.

● Έτσι και ο διαφορετικός τρόπος στην εμφάνισι κατά την προσευχή μέσα στο ναό, δέν φανερώνει διάκρισι. Δείχνει σεβασμό και ταπεινώσι. Ο κληρικός και ο λαϊκός έχουν ίση αξία ενώπιον του Θεού. Αυτό δέν σημαίνει, ότι θά βγῆ ο κληρικός ἀπ' τό ιερό βῆμα και θά μπῆ στοῖς ιερό βῆμα ο λαϊκός, γιά νά τελέση αὐτός τό μυστήριω!

Τά ὄσα, λοιπόν, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιά τήν ἐμφάνισι τήν ὥρα τῆς κοινῆς λατρείας, δέν ἀφοροῦν στήν ἰσότητα, πού εἶναι δεδομένη, ἀλλά στή λειτουργικότητα, πού εἶναι διακριτή (Α' Κορ. ια' 4-5).

● Προσευχή και προφητεία εἶναι ἀπ' τά στοιχεῖα τῆς λατρευτικῆς συνάξεως στήν πρώτη Ἐκκλησία. Κοινή ἡ προσευχή. Ἀλλά και ἡ προφητεία, δηλαδή, ἡ διδασκαλία, δέν φαίνεται νά ἦταν ἀποκλειστικό ἔργο τῶν ἀνδρῶν χριστιανῶν. Ὁ Παῦλος σαφῶς μιλάει και γιά γυναῖκα «προφητεύουσα».

Διδάσκει και ἡ γυναῖκα. Ἄς μή λησμονοῦμε, ότι σέ γυναῖκες ἀνέθεσε ὁ ἀναστάς Κύριος νά κηρύξουν (Ματθ. κη' 8) πρῶτες τόν σημαντικότερο λόγο, τό κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως: «Κηρύξατε ἀποστόλοις» (ἀπό τούς αἰνους τοῦ Πάσχα. Ἰδέ και Ματθ. κη' 7. 10).

Ἡ πληροφορία, ότι και γυναῖκες «προεφήτεον», δηλαδή, δίδασκαν και κατηχοῦσαν, δέν ἔρχεται σέ ἀντίθεσι μέ τήν ἐντολή: «Αἱ γυναῖκες ὑμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν· οὐ γάρ ἐπιτέτραπται αὐταῖς λαλεῖν» (Α' Κορ. ιδ' 34).

■ Ἄλλο τό λειτουργικό κήρυγμα, πού εἶναι στοιχεῖο τῆς ἱερωσύνης, και ἄλλο τό κατηχητικό και χαρισματικό κήρυγμα, πού μπορεῖ και νά μήν ἀπορρέη ἀπ' τήν ἱερωσύνη.

■ Ἡ ἱερωσύνη εἶναι ἔργο και χάρισμα σέ ἀνδρες. Καί συμπεριλαμβάνει και τήν ἱεουργία τοῦ εὐαγγελίου (Ρωμ. ιε' 16). Ὁ λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλει και νά διδάσκη τό λαό. Διακονεῖ τήν ἁγία Τράπεζα, ἀλλά και τό ιερό ἄμβωνα. Τό πρῶτο κάποτε εἶναι εὐκολο.

Τελεῖται μηχανικά! Τό δεύτερο ὁμως, τό κήρυγμα, ἀπαιτεῖ πάντοτε κόπο (Α' Τιμ. ε' 17).

■ Ἡ διδασκαλία εἶναι δυνατόν νά εἶναι χάρισμα και σέ γυναῖκες. Ἐτσι ἔχουμε τίς χριστιανές κατηγήτριες, τίς χριστιανές εὐαγγελίστριες, τίς χριστιανές δασκάλες τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ γυναῖκα ὁμως δέν ἐπιτρέπεται τό χάρισμα τοῦ λόγου νά τό χρησιμοποιῆ μέσα στοῖς ναοῖς κατά τήν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας. Ἐχει τόσες ἄλλες εὐκαιρίες νά μεταδώσῃ τίς ἀλήθειες τῆς πίστεως, εἴτε στοῖς σπῆτι της, εἴτε και στόν εὐρύτερο ἐπαγγελματικό και κοινωνικό της χῶρο.

■ Ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως εἶναι ἔργο και ὑποχρέωσις ὄλων ἀνεξαίρετως τῶν πιστῶν, ἀνδρῶν και γυναικῶν.

Ὁ συμβολισμός τῆς κεφαλῆς

● Ὁ ἀνδρας προσεύχεται ἡ διδάσκει στή λατρευτική σὺναξι χωρίς νά ἔχη τίποτε στοῖς κεφάλι του. «Κατά κεφαλῆς ἔχων καταισχύνει τήν κεφαλὴν αὐτοῦ» (Α' Κορ. ια' 5). Ἄν βάλῃ κάτι πάνω ἀπ' τό κεφάλι του, εἶναι σάν νά μήν ἀναγνωρίζῃ ἐκεῖνον, πού ὄντως εἶναι πάνω ἀπό τό κεφάλι του, ἡ μάλλον εἶναι ἡ «κεφαλή» του, δηλαδή, τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Εἶναι σάν ν' ἀρπάξῃ κάτι, πού ἀνήκει στοῖς Χριστό. Μοιάζει μέ ἀντιποίηση σι θεϊκῆς ἀρχῆς. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ τῶν ἀλλοτρίων ἐφιέμενος και ἀρπάζων τά μή ἑαυτοῦ, οὐ πλέον τι προσέλαβεν, ἀλλ' ἠλάττωται, και ὁ εἶχεν ἀπολέσας, ὅπερ οὖν και ἐν τῷ παραδείσῳ γέγονεν» (Ε.Π.Ε. 18α,154). Μετάφρασις: Ἐκεῖνος, πού ἐπιθυμεῖ και ἀρπάζει ὄσα δέν τοῦ ἀνήκουν, δέν κέρδισε κάτι περισσότερο, ἀλλά ζημώθηκε, ἀφοῦ ἔχασε κι αὐτό πού εἶχε, ὅπως συνέβη και στόν παράδεισο.

● Συμβολικά λέγεται νά ἔχη ἀκάλυπτο τό κεφάλι του ὁ ἀνδρας μέσα στήν ἐκκλησία.

Εἶναι δείγμα, ότι θυσιάζει τό ἐλεύθερο, πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός. Βάζει κά-

ποιον στό κεφάλι του! Βάζει τό Χριστό πάνω από όλα!

• Ἀντιποίηση κάνουν καί οἱ γυναῖκες, ὅταν δέν σέβωνται τό γυναικίους ρόλο, καί μάλιστα μέσα στήν ἐκκλησία.

Πολλά τά διαφορετικά, πού ἔδωσε ὁ Θεός στόν ἄνδρα καί στή γυναῖκα, γιά τήν ποικιλία τῶν ρόλων καί γιά τήν ὁμορφιά τῆς ζωῆς. Τό διαφορετικό δέν δείχνει ἀνισότητα. Ἄλλο διαφορετικότητα, ἄλλο ἰσότητα.

• Μέ ὅσα λέει ὁ Παῦλος θέλει νά ὑποδείξῃ τήν εὐλάβεια στό χῶρο τοῦ ναοῦ, ἀλλά καί στήν καθημερινή ζωή.

Τή σεμνότητα, πού ὀφείλει νά χαρακτηρίζῃ καί τήν ἐμφάνισι καί τό ντύσιμο τῶν γυναικῶν (φυσικά καί τῶν ἀνδρῶν) ὁ ἱερός Χρυσόστομος τήν παρουσιάζει ἐπιγραμματικά: «Πάντοθεν περιστάλθαι». Σέ ὅλα νά ὑπάρχει περιστολή, ἐντροπή, σεμνότητα.

Σέ ἄλλη ἐπιστολή ὁ ἀπόστολος Παῦλος θέλει τή γυναῖκα νά στολιζέται μέ «καταστολή κοσμία» (Α' Τιμ. β' 9). Ἄν πρέπη νά καλύπτῃ τό κεφάλι της μέ τά σεμνά μαλλιά της, πολύ περισσότερο πρέπει νά καλύπτῃ τό σῶμα της μέ τό σεμνό ντύσιμό της.

Ὅφειλουν καί οἱ ἄνδρες καί οἱ γυναῖκες νά σέβωνται:

• Τόν ἰδιάζοντα ρόλο τους. Τήν ἰδιάζουσα ἐμφάνισί τους. Τό ἰδιάζον ντύσιμό τους. Τή φυσική τάξι.

• Τό χῶρο τῆς λατρείας, τό ναό. Ἡ ἐξωτερική εὐπρέπεια δέν ἔγκειται σ' ἕνα μαντήλι στό κεφάλι, ἀλλά στήν ὄλη ἐμφάνισι καί στό ὄλο παρουσιαστικό.

• Τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἄν θέλουν νά κάνουν ὅ,τι «τούς ἀρέσει», γιά νά δείχνωνται τάχα ἀπελευθερωμένα ἄτομα, ἄς γνωρίζουν, ὅτι ὁ χῶρος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι χῶρος τοῦ «κατά φύσιν», πού ὀδηγεῖ στό «ὑπέρ φύσιν».

Ἄμειβιότητα καί ἀγάπη

Ἄνδρας καί γυναῖκα ἔχουν ἀλληλοὑπαρξι. Γιά νά γεννηθῇ μία γυναῖκα, ἀπαραίτητο νά ὑπάρχῃ καί ὁ

ἄνδρας.

• Γιά νά γεννηθῇ ὁ ἄνδρας, ἀπαραίτητο νά ὑπάρχῃ καί ἡ γυναῖκα. Ἄρα «οὔτε ἀνὴρ χωρίς γυναικός οὔτε γυνή χωρίς ἀνδρός ἐν Κυρίῳ» (Α' Κορ. ια' 11).

• Ἡ ἀλληλοὑπαρξι δέν ἀναφέρεται μόνο στόν τρόπο, πού λειτουργοῦν ὡς ἀνδρόγυνο γιά τή γέννησι νέων ἀνθρώπων, ἀλλά καί στήν ἐν γένει συζυγική ζωή καί πορεία. Ἄναγκαῖος ὁ ἕνας στόν ἄλλον. Ὁ ἕνας συμπληρώνει τόν ἄλλον. Ὁ ἕνας ζῆ γιά τόν ἄλλον.

• Δέν γίνεται ζωή τοῦ ἀνδρός χωρίς τή γυναῖκα, καί τό ἀντίθετο. Ἄρα ἀποκλείεται ὁ χωρισμός, τό διαζύγιο. Ὅταν ἡ ἀναγκαιότητα τῆς συμβιώσεως στηρίζεται στήν κοινή ἀγάπη, στόν Κύριο, τότε τή συμβίωσι αὐτή κανεῖς δέν μπορεῖ νά τή διασπάσῃ. Γι' αὐτό τονίζει ὁ Παῦλος τό «ἐν Κυρίῳ». Καί ἡ ὑπαρξις ἀμφοτέρων εἶναι «ἐν Κυρίῳ», ὀφείλεται στόν Κύριο, πού «ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι ἡμᾶς παρήγαγε».

Καί ἡ συζυγική σχέσις εἶναι «ἐν Κυρίῳ», ἀφοῦ ἀγαπήθηκαν μεταξύ τους καί εὐλογήθηκαν ἀπ' τόν Κύριο, μέ τήν ἱερολογία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γάμου.

Καί ἡ συμπόρευσις τοῦ βίου εἶναι «ἐν Κυρίῳ», ἀφοῦ δέν γίνεται τό δικό του ἢ τό δικό της, ἀλλά τό θέλημά Του.

• Ἀντί, λοιπόν, κάποτε νά διεκδικοῦν πρωτεῖα ὁ ἄνδρας ἢ ἡ γυναῖκα, ἄς δοξάζουν καί οἱ δύο τό Θεό, πού τούς ἔπλασε, ὅπως τούς ἔπλασε: Τόν ἄνδρα, ἄνδρα· τή γυναῖκα, γυναῖκα. Τήν ἐξισορροπίησι στίς συζυγικές καί γενικά στίς διαπροσωπικές σχέσεις, θά τήν πετύχῃ:

■ Ὁ σεβασμός στό δημιουργικό θαῦμα τοῦ Θεοῦ. Νά μή γίνωνται ἐμπόδιο σ' αὐτό τό θαῦμα. Ἡ συζυγική ἀγάπη εἶναι τό ἐργαλεῖο γι' αὐτό τό θαῦμα, γιά τήν παιδοποιία.

■ Ὁ σεβασμός στήν ἱεράρχησι τοῦ Θεοῦ.

■ Ὁ σεβασμός στή σκοπιμότητα τῆς δημιουργίας.

■ Ὁ σεβασμός τοῦ ρόλου ἑνός ἐκάστου.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ

Τρομοκρατία σκοτεινῶν δυνάμεων!

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Παρουσιάζουν τὴ «Νέα Ἐποχή» ὡς συγκεκριμένο σατανικό σύστημα: ὡς **Δαίμονες**, πού παίζουν διάφορους ρόλους! Καί εἶναι καινούργιο αὐτό; Δέν μιλάει ἡ Γραφή γιὰ τὸ μετασχηματισμὸ τοῦ Σατανᾶ σέ ἄγγελο φωτός; (Β' Κορ. ια' 14). Δέν τονίζει ὁ Παῦλος τίς πονηρές μεθόδους τοῦ Σατανᾶ; (Ἐφεσ. στ' 11). Δέν καλεῖ νά ἀντιστεκώμαστε πρὸς τίς μεθοδεῖες τοῦ Διαβόλου καί τῆς πλάνης;

Γιατί πρέπει ὅπωςδήποτε νά ὀνομάσουμε αὐτές τίς μεθοδεῖες **Νέα Ἐποχή**;

Γιὰ νά προσθέτουμε μιά ἀκόμα **τρομοκρατία** στόν κόσμο, ὅτι δηλαδή, ἡ ἀνθρωπότητα βρίσκεται κάτω ἀπ' τὴν καταλυτική παρουσία ἑνὸς ἀόρατου παγκόσμιου συστήματος;

Δέν ἀναγνωρίζει ὁ Παῦλος τὸ χάρισμα στους χριστιανούς νά μὴ γίνονται ὑποχέιρα τοῦ Σατανᾶ; «Μὴ πλεονεκτῶμεν ὑπὸ τοῦ σατανᾶ: οὐ γάρ αὐτοῦ τά νοήματα ἀγνοοῦμεν» (Β' Κορ. β' 10).

Δέν μᾶς ἀπαλλάσσει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἀπ' τὴν τρομοκρατία τῆς καταλυτικῆς παρουσίας τοῦ Διαβόλου, προβάλλοντάς τὴ δική Του ἀνωτερότητα ἔναντι τοῦ Πονηροῦ; «Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου, νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβλήθησεται ἔξω» (Ἰωάν. ιβ' 31).

Ἄν εἴμασθε ἐνωμένοι μὲ τὸ Χριστό, ἐγχεριστωμένοι, γιατί δέν πιστεύουμε τὴ βεβαίωσί Του; «Ἔρχεται ὁ τοῦ κόσμου τούτου ἄρχων καί ἐν ἐμοί οὐκ ἔχει **οὐδέν**» (Ἰωάν. ιδ' 30).

Εἰσήγησις στὴν Πανορθόδοξο Διάσκεψιν γιὰ τίς Αἰρέσεις καί τίς Παραθρησκείες — Προκόπιος Εὐβοίας (31 Ὀκτ. -3 Νοεμβρ. 2005).

Γιατί δέν δεχόμαστε τὴν ἐπικύρωσι τοῦ μαθητοῦ τῆς ἀγάπης, ὅτι ὁ **ἀντίχριστος** πάντα ὑπάρχει στόν κόσμο, ἀλλ' εἶναι ὁ ἡττημένος ἀπὸ Ἐκείνον, πού εἶναι ὁ Ἰσχυρότερος; «Τοῦτό ἐστὶ τὸ τοῦ ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε, ὅτι ἔρχεται, καί **νῦν** ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη. Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τέκνια, καί νενικήκατε αὐτούς, ὅτι **μείζων** ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ» (Α' Ἰωάν. δ' 3-4).

• Λένε γιὰ τὴ «Ν. Ἐ.», ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα **παγκόσμιο θρησκευτικό συγκρητισμό**. Γιὰ ἕνα «**ἀχαρμᾶ**» θρησκειῶν, φιλοσοφιῶν, ἰδεολογιῶν, μαγειῶν, σατανισμῶν καί ὄλων τῶν... **ισμῶν!**

Ἄλλ' ὁ θρησκευτικός συγκρητισμὸς δέν εἶναι καινοφανής. Καί ὡσάκις ἐμφανίζεται στὴν ἱστορία, ἔχει συγκεκριμένη ἐκφρασι. Ἐδρεῖ σέ συγκεκριμένο τόπο. Ἔχει τὴ δική του «**θεολογία**». Σ' ἕνα τέτοιο π.χ. θρησκευτικό συγκρητισμὸ τείνει νά μεταβληθῇ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν.

Ὁ θρησκευτικός συγκρητισμὸς, πού χρεώνεται στὴ «Νέα Ἐποχή», ποιά ἀπ' τὰ στοιχεῖα αὐτὰ διαθέτει;

• Λένε, ὅτι μὲ τὴ «Νέα Ἐποχή» προωθείται ὁ **Νεοπαγανισμὸς** καί ἡ **Νεοειδωλολατρεία**.

Μά πάντοτε δέν ὑπῆρχαν οἱ νοσταλγοὶ τοῦ δωδεκάθεου, οἱ Ἑλληνολάτρες; Εἶναι καινούργιο φαινόμενο, ὥστε νά τὸ ἐντάσσουμε στὴ δράσι τῆς «Νέας Ἐποχῆς»;

• Λένε, ὅτι ἡ παρατηρούμενη **ἀνηθικότητα** καί **ἐγκληματικότητα** εἶναι ἔργο τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Μά ξεχνᾶμε, ὅτι ἡ διαστροφή καί ἡ ἐγκληματικότητα εἶναι τόσο παλαιᾶς ἐποχῆς, ὅσο καί ὁ ἄνθρωπος; Στὴ Νέα Ἐποχή ἀνῆκε ὁ Κάιν, πού σκότωσε τὸν Ἄβελ καί κοκκίνισε τὴ γῆ μὲ τὸ ἀδελφικό αἷμα; Στὴ Νέα Ἐποχή ἀνῆκαν ὄλοι αὐτοί, γιὰ τοὺς ὁποίους γράφει ὁ Ψαλμω-

δός; «Διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἐπιτηδεύμασιν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός» (Ψαλμ. ιγ' 1-2).

• Λένε γιὰ τὴ «Ν. Ἐ.», ὅτι πρόκειται γιὰ ἓνα «**Παγκόσμιο Σύνδεσμο Φεντεραλιστῶν**» (Φεντεραλισμός σημαίνει παγκόσμια ὁμοσπονδία).

Εἶναι καινούργια ἢ τάσις γιὰ ὁμοσπονδίες καὶ συμμαχίες; Ἄπ' τὴν ἀρχαιότητα δὲν παρατηροῦνται τέτοιες κινήσεις, πού ἄλλες εὐδοῦνται, ἄλλες διαλύονται;

Ὅσα, λοιπόν, ἢ πολιτικὴ σκοπιμότητα, τὰ οικονομικὰ συμφέροντα, οἱ στρατιωτικὲς βίες, οἱ διεθνεῖς συγκυρίες προσπαθοῦν νὰ ὁμαδοποιήσουν σέ συνασπισμούς καὶ παγκόσμιους ὀργανισμούς, ὅλα ὀφείλονται στὴ «Νέα Ἐποχή»; Ἐν τούτῃ περιπτώσει δὲν πρόκειται γιὰ Νέα, ἀλλὰ γιὰ πολὺ *Παλαιά Ἐποχή!*

Κι ἂν ὅλες οἱ δυνάμεις τοῦ κόσμου συνασπιστοῦν σέ παγκόσμια Συνασπισμὸν καὶ συνωμοσίαν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, θὰ ἰσχύει πάντοτε τὸ «Πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσι τῆς Ἐκκλησίας» (Ματθ. ιστ' 18), ἐφ' ὅσον οἱ χριστιανοὶ **καὶ** ἀγρυπνοῦν **καὶ** πιστεύουν στὴν ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ στὴν ἐποχὴ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων ὑπῆρχαν καὶ μάγοι καὶ ἀστρολόγοι καὶ ἀγύρτες καὶ πλεονέκτες καὶ ἰμπεριαλιστές. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Ἀυξήθηκε ἡ δαιμονικὴ ἐξουσία. Ἐνισχύθηκε ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων. Κι ὁμως ἐπεκράτησε τελικὰ ἡ πίστις μας. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ. Πραγματοποιήθηκε ὄχι μόνο μέ τὸ εὐαγγελικὸ κήρυγμα, ἀλλὰ καὶ μέ τὴν ἁγία ζωὴ. Πότε στὸν κόσμον εἶχε φυτευτῆ κι ἀνθίσει τόση παρθενία; Πότε εἶχαμε τέτοια περιφρόνησι καὶ θυσία τῶν ὑλικῶν πραγμάτων; Ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ ὅλα τὰ κατώρθωσε. Αὐτὴ, πού λαμπεῖ παντοῦ καὶ φωτίζει τίς διάνοιες τῶν ἀνθρώπων ἰσχυρότερα ἀπ' τὴν ἀστραπή*» (Ε.Π.Ε. 19,250).

Παγκοσμιοποιήσις

- Λένε, ὅτι ἡ Νέα Ἐποχὴ κατευθύνει

τὴν **παγκόσμια οικονομία** σ' ἓνα παγκόσμιο νόμισμα, σέ μία παγκόσμια τράπεζα, σέ ἓνα παγκόσμιο «*τράστ*».

Μὰ ἓνα τόσο ἐπικίνδυνον ἔργο συντελεῖται ἀπὸ ταχυδακτυλοουργοὺς μιᾶς ψευδολογίας, ὅπως ἐμφανίζονται οἱ ἄγνωστοι ἐγκέφαλοι τῆς «Νέας Ἐποχῆς»;

Ἐπάρχει ἢ τάσις γιὰ παγκοσμιοποίησι (κοινὸ νόμισμα, παγκόσμια τράπεζα, παγκόσμια διακυβέρνησις). Ἀλλὰ σοβαρὰ ὑποστηρίζουμε, ὅτι αὐτὰ εἶναι ἔργα κάποιας **διαθρησκείας** ἢ **ὑπερθρησκείας**; Δέν εἶναι ἐξελίξεις μιᾶς τεχνοκρατούμενης κοινωνίας, ἐνός ποικιλόμορφου ἰμπεριαλισμοῦ, μιᾶς Νέας Βαβέλ, πού ξεκινᾷ ἀπὸ ὠρισμένα μεγάλα κράτη ἢ διεθνεῖς ὀργανισμούς;

Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι δὲν ὑπῆρχαν πάντοτε; Ὁ Χριστὸς δὲν ἦρθε στὸν κόσμον σέ μία ἐποχὴ **κρατικῆς παγκοσμιοποιήσεως**; «*ὑπὸ μίαν βασιλείαν ἐγκόσμιον αἱ πόλεις γεγέννηται καὶ εἰς μίαν δεσποτείαν Θεότητος τὰ ἔθνη ἐπίστευσαν*» (δοξαστικὸ ἔσπ. Χριστουγέννων).

Ἐπειδὴ πολλοὶ φοβοῦνται τὴ λέξι «παγκοσμιοποίησι» καὶ ἄλλοι ἐπιβάλλουν κάποιαν μορφὴν παγκοσμιοποίησι, δὲν σημαίνει, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ δὲν θὰ ἐμφανίζουμε τὴν **οἰκουμενικότητα** τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν **καθολικότητα** τῆς Ἐκκλησίας, τὴν παγκόσμια ἀγάπη, τὴν **ἀγάπη χωρὶς σύνορα**.

■ Ἡ οἰκουμενικότητα τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης δὲν ἔχει νὰ κάνῃ μέ τὸν **δοστροφῆρα** τῆς παγκοσμιοποιήσεως, πού καταλύει δικτατορικὰ λαοὺς, φυλές, γλώσσες, ἤθη, ἔθιμα, καὶ μεταβάλλει τὰ πρόσωπα σέ νούμερα.

■ Ἡ δικὴ μας οἰκουμενικότητα εἶναι τὸ **ἄνοιγμα** τῆς ἀγκαλιᾶς τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας σ' ὅλα τὰ ἔθνη. Μία **πολύχρωμη ἀδελφότητα** στὸ ὄνομα τοῦ Θεανθρώπου, πού προσέλαβε ὅλους καὶ θέλει «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι» (Α' Τιμ. β' 4).

■ Ἡ δικὴ μας οἰκουμενικότητα δὲν εἶναι κάποιος θρησκευτικὸς ἰμπεριαλισμός. Εἶναι ἡ **ἱεραποστολικὴ** ἀγάπη γιὰ προσφορὰ τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

● Λένε, ότι **όλα τὰ κακά** ὀφείλονται στὴ «Νέα Ἐποχή». Ἐμεῖς, δηλαδή, δέν φταίμε σέ τίποτε; Σέ φυλλάδια ἐνημερωτικά γιά τή «Ν. Ἐ.» ὅλα ἐνεργοῦνται ἀπ' τό νέο Διάβολο: Καί ὁ Χιλιασμός, καί ὁ Σιωνισμός, καί ὁ Μασωνισμός, ἀλλά καί ἡ πολεμική κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ αὐτή κατασκευάζει τά «ἐκκλησιαστικά σκάνδαλα», αὐτή ὀργανώνει ἀκόμα καί τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες! Ἐνεργούμενα ἀκόμα τῆς «Ν. Ἐ.», εἶναι καί οἱ δημοσιογράφοι (ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν πῶ γνωστῶν σήμερα δημοσιογράφων). Ἀκόμα καί ὁ κοινοβουλευτισμός εἶναι ὄργανο τῆς «Ν. Ἐ.»!!!

● Λένε, ὅτι ἡ «Νέα Ἐποχή» δημιουργεῖ ἓνα καινούργιο **τεχνητό παράδεισο**.

Μέ τό νά ὀδηγοῦμε τοὺς πιστοὺς **στό φόβο** μιᾶς νέας ὑπερδυνάμεως, πού τή λένε «Νέα Ἐποχή», τοὺς βγάζουμε ἀπ' τόν παράδεισο τῆς ἐν Χριστῶ ζωῆς, ἀπ' τήν εὐλογημένη πορεία μέσα στήν Ἐκκλησία.

Μήπως πρόκειται ὄχι γιά μιὰ **Νέα Ἐποχή**, ἀλλά γιά μιὰ **Νέα Παγίδα**; Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Σκόπησον τί μὲν ὁ Διάβολος ἐπεχείρησε διὰ τῆς ἀπάτης ἐργάσασθαι τόν ἄνθρωπον, τίνα δέ ὁ Δεσπότης καί κηδεμών περὶ αὐτόν τήν φιλανθρωπίαν ἐπεδείξατο. Ἐκεῖνος γάρ ὁ πονηρός δαίμων φθονήσας αὐτῶ τῆς ἐν τῶ παραδείσῳ διαγωγῆς ἐλπίδι μείζονος ὑποσχέσεως καί τῶν ἐν χερσίν ἐξέβαλεν. Ἰσοθεῖαν γάρ αὐτόν φαντασθῆναι παρασκευάσας εἰς τό ἐπιτίμιον τοῦ θανάτου ἤγαγε*». Μετά φρασις: Σκέψου, τί ἐπεχείρησε ὁ Διάβολος νά κάνη στόν ἄνθρωπο μέ τήν ἀπάτη, καί ποιά φιλανθρωπία ἔδειξε γι' αὐτόν ὁ Κύριος καί κηδεμόνας του. Ἐκεῖνος, ὁ πονηρός δαίμονας, ἐπειδή τόν φθόνησε γιά τή ζωή του μέσ' στόν παράδεισο, μέ τήν ἐλπίδα μεγαλυτέρων ὑποσχέσεων τοῦ στερῆσε κι αὐτά, πού εἶχε στό χέρι. Κάνοντάς τον νά φανταστῆ, πῶς θά γίνη ἴσος μέ τό Θεό, τόν ὀδήγησε στό νά δεχτῆ τήν τιμωρία τοῦ θανάτου.

Μήπως σκιαμαχοῦμε;

Ἡ «Ν. Ἐ.» παρουσιάζει -λένε- καί καλά,

πού μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν μέ τό πραγματικό τους νοσηματισμό, ὅπως τὰ περὶ παγκόσμιας ἀδελφότητος, εἰρήνης, ἀρμονικῶν σχέσεων, ἱκανοποιήσεως ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν, κ. ἄ.

Ἡ «Νέα Ἐποχή», ὅπως τήν παρουσιάζουν, πιθανόν νά ἔχη κάτι θετικό γιά μᾶς. Νά μᾶς **κεντρίση** γιά ἀνεύρεσι νέων τρόπων προσφορᾶς τοῦ αἰώνιου καί ἀναλλοίωτου λόγου. Νέα συσκευασία τῶν ἱδίων **φαρμάκων** σωτηρίας, πού εἶναι ἀποτελεσματικά. Τά προσφέρει ἡ Σαρκομένη, Σταυρωμένη καί Ἀναστημένη Ἀγάπη στό **ἱατρεῖο** τῆς Ἐκκλησίας.

Μέ πολλά ὅμως ἀπό ὅσα λένε, ὅτι ἀπεργάζεται ἡ λεγόμενη «Νέα Ἐποχή», ἔχουμε ὄχι ἀπλῶς διαφωνίες, ἀλλά πλήρη διάστασι. Ὅχι βέβαια διότι κάποια «Νέα Ἐποχή» κατασκεύασε ἢ ὀργάνωσε ἢ κατευθύνει αὐτούς τοὺς κινδύνους, ἀλλά διότι ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου, πού «ἐκ νεότητος αὐτοῦ» ρέπει στό κακό, ἐξωθεῖ τήν **προαίρεσί** του νά ἐπιλέγη τό πονηρό καί ἀντιχριστιανικό. Πιστεύουμε, ὅτι κατὰ **μαγικό τρόπο** οὔτε καλό οὔτε κακό μπορεῖ κανεὶς νά ἐνεργήση πάνω μας.

Πειρασμούς μπορεῖ νά μᾶς θέτη προκλητικούς μπροστά μας. **Θέλγητρα** νά ἐξωραΐζη γιά νά μᾶς ἐλκύση. Μέ **φόβητρα** νά μᾶς ἀπειλή, γιά νά ὑποχωρήσουμε. Ἄλλ' ἂν ἡ προσωπική μας ἐλευθερία δέν ἀνοιξῆ τήν πόρτα, κανένας δέν εἰσέρχεται στό ἄβατο τῆς ψυχῆς μας.

Ἀποτελεῖ ἐπιτυχία τοῦ Διαβόλου τό ὅτι **καμουφλάρεται** καί μᾶς πειράζει διαρκῶς ὡς ἀντίδικος τῆς σωτηρίας μας. Κι ἐμεῖς, ἀντὶ νά πολεμᾶμε τόν πραγματικό ἐχθρό, χτυπᾶμε κάποιον **σκιάχτρο** του. Μ' ἄλλα λόγια, μήπως **σκιαμαχοῦμε**; Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τί τρέχεις ὀπίσω τῆς σκιᾶς καί οὐ καταλαμβάνεις τήν ἀλήθειαν;*» (Ε.Π.Ε. 8α,278). Καί ἡ ἀλήθεια ἐν προκειμένῳ ποιά εἶναι;

Θά τό δοῦμε στὴ συνέχεια.

(*Συνεχίζεται*)

Ἀρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ειρήνη και αγάπη

Μυστήριο αγάπης και ειρήνης τελείται σε κάθε θεία Λειτουργία. Ὁ Χριστός γιά τήν πολλή Του αγάπη προσφέρεται στους πιστούς. Καί αυτό, πού προσφέρει, τό Σῶμα καί τό Αἷμα του, εἶναι **κοινωνικά Δῶρα**. Στά προσφερόμενα τῆς θείας Κοινωνίας δέν ἐνυπάρχει μόνο ἡ **κοινωνία** τοῦ Θεοῦ μέ τούς ἀνθρώπους. Βρίσκεται καί ἡ κοινωνία τοῦ **συνδέσμου τῆς αγάπης** ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, πού συνειδητά καί μέ εὐλάβεια κοινωνοῦν.

Ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς θείας Κοινωνίας εἶναι ἡ ειρήνη καί ἡ αγάπη.

● Ἱερεῦς καί πιστοί **συμπροσεύχονται** μέ ειρήνη στήν ψυχή, μέ αγάπη στήν καρδιά. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Ὅταν εἰρήνης μεταλαμβάνειν καί μεταδιδόναι δέη, πάντες ὁμοίως ἀσπαζόμεθα. Ἐπ' αὐτῶν πάλιν τῶν φοικωδεστάτων μυστηρίων ἐπεύχεται ὁ ἱερεὺς τῷ λαῷ. Ἐπεύχεται καί ὁ λαός τῷ ἱερεῖ. Τό γάρ «Καί μετά τοῦ πνευματός σου», οὐδέν ἄλλο ἐστίν, ἢ τοῦτο. Τά τῆς εὐχαριστίας πάλιν κοινά. Οὐδέ γάρ ἐκεῖνος (ὁ ἱερεὺς) εὐχαριστεῖ μόνος, ἀλλά καί ὁ λαός ἅπας. Πρῶτον γάρ αὐτῶν λαβῶν φωνήν, εἶτα συντιθεμένων ὅτι ἀξίως καί δικαίως τοῦτο γίνεται, τότε ἄρχεται τῆς εὐχαριστίας» (Ε.Π.Ε. 19,486). Μετάφρασις: «Ὅταν πρόκειται νά γίνη ἡ μετάληψις καί ἡ μετάδοσις τῶν τιμίων Δώρων, ὅλοι ἀνταλλάσσουμε ἀσπασμούς αγάπης καί ειρήνης. Κι ὅταν πάλιν τελῆται τό πιό φοβερό μυστήριο, ὁ ἱερέας εὐχεται γιά τό λαό καί ὁ λαός γιά τόν ἱερέα, ἀφοῦ ἡ φράσις, «Καί μετά τοῦ Πνεύματός σου», τίποτε ἄλλο δέν σημαίνει, παρὰ ἀκριβῶς αὐτό. Καί ὅταν εὐχαριστοῦμε τόν Κύριο, πάλι ὅλοι μαζί τό κάνουμε. Διότι δέν εὐχαριστεῖ μόνο ὁ ἱερέας, ἀλλά καί ὁλος ὁ λαός. Ἀφοῦ ἀρχίζει ὁ ἱερέας, ἔπειτα συμφωνοῦν ὅλοι, ὅτι αὐτό πού γίνεται, εἶναι «ἄξιον καί δίκαιον», καί μετά ἀρχίζει ἡ εὐχή τῆς εὐχαριστίας.

● Ὅλα **κοινά** τά ἀγαθά τοῦ Θεοῦ. Κοινά καί τά τῆς ἁγίας τραπέζης. Δέν ἔχουν νά χωρίσουν τίποτε οἱ πιστοί. Δέν πρόκειται κανεῖς νά πάρη κάτι λιγότερο ἢ κάτι περισσότερο ἀπ' τόν ἄλλον. Ἐπομένως γιατί νά μὴν εἶναι εἰρηνικοί καί μονιασμένοι; Εἰρηνικοί οἱ πιστοί. Γι' αὐτό καί οἱ πρῶτες αἰτήσεις στή θεία Λειτουργία ὀνομαζόνται «*εἰρηνικά*». «*Ἐν ειρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν*».

● Εἰρηνικοί καί μέ τόν οὐρανό. Καί μέ τούς **ἀγγέλους**. Ἀποροῦμε, πῶς ὁ ἱερεὺς εἶναι εἰρηνικός μ' ὅλο τόν κόσμο τῶν ἐκκλησιαζομένων προσώπων; Μά, καί μέ τούς ἀγγέλους εἶναι συνδεδεμένος καί εἰρηνικός. Στή θεία Λειτουργία ὄχι ἀπλῶς ζοῦμε τόν πυρῆνα τῆς παγκόσμιας ειρήνης, ἀλλά βλέπουμε τήν εἰκόνα τῆς ειρήνης τοῦ συμπαντος κόσμου, οὐρανοῦ καί γῆς, ἀνθρώπων καί ἀγγέλων (Ε.Π.Ε. 19,488).

● Ὅλα κοινά. Στή θεία Λειτουργία ἔχουμε ἔντασι τῆς **σπουδῆς** γιά τήν εἰρηνική συμπόρευσι. Ἀκοῦμε τό τοῦ Παύλου: «Ἐν σῶμα καί ἐν Πνεύμα, καθὼς καί ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν. Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓνα βάπτισμα. Εἷς Θεός καί πατήρ πάντων, ὁ ἐπί πάντων, καί διά πάντων, καί ἐν πᾶσιν ὑμῖν» (Ἐφεσ. δ' 2-6). Ἀκοῦμε καί τόν ἱερό Χρυσόστομο, τό συντάκτη τῆς θείας Λειτουργίας: «Ὡς μίαν οἰκίαν δεῖ τὴν Ἐκκλησίαν οἰκεῖν, ὡς σῶμα ἓν, οὕτω διακείσθαι πάντας. Ὡσπερ οὖν καί βάπτισμα ἓν ἐστὶ, καί τράπεζα μία, καί πηγὴ μία, καί κτίσις μία, καί Πατὴρ εἷς» (Ε.Π.Ε. 19,488). Μετάφρασις: Οἱ λειτουργοὶ πρέπει νά βλέπουν τὴν Ἐκκλησία ὡς ἓνα σπίτι, ὡς ἓνα σῶμα. Ἔτσι ὅλοι πρέπει νά σκεπτόμαστε. Ὅπως

καί τό βάπτισμα ἓνα εἶναι, καί ἡ τράπεζα μία εἶναι, καί ἡ πηγὴ μία, ὅλος ὁ κόσμος ἓνας, καί ὁ Πατέρας ἓνας.

● Τόν **ἄγγελο** τῆς εἰρήνης ζητᾶμε ἀπ' τὸ Θεό, ὡς φύλακα τῶν ψυχῶν καί τῶν σωματίων μας. «*Τόν ἄγγελον τῆς εἰρήνης κελύομεν αἰτεῖν, παιδεύοντες, ὃ πάντων ἐστὶ σύνδεσμος τῶν ἀγαθῶν, εἰρήνη, τοῦτο ζητεῖν, ὥστε πάσης ἀπηλλάχθαι μάχης, παντός πολέμου, πάσης στάσεως*» (Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 19,76). **Με τ ἄ φ ρ α σ ι ς** : Προτρέπουμε τούς πιστούς νὰ ζητοῦν τόν ἄγγελο τῆς εἰρήνης. Ἔτσι τούς τονίζουμε τὸ σύνδεσμο ὅλων τῶν ἀγαθῶν, δηλαδή, τὴν εἰρήνη. Αὐτὸ νὰ ζητᾶμε, γιὰ νὰ εἶμαστε ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ κάθε μάχη, ἀπὸ κάθε φιλονεικία, ἀπὸ κάθε διάσταση.

Γιατί, λοιπόν, νᾶμαστε διηρημένοι; Γιατί τὴ θέσι τῆς **ἐνότητος** νὰ τὴν παίρνῃ ἡ **φατρία**, τὴ θέσι τῆς **ἀγάπης** ἢ **ἀντιπάθεια**, τὴ θέσι τῆς **εἰρήνης** ἢ ἐσωτερικῆς **διαταραχῆ** καί ὁ ἐξωτερικὸς **ἐκνευρισμός**; Γιατί δέν διώχνουμε τὴ σατραπικὴ νοοτροπία νὰ ἐπιβληθοῦμε στοὺς ἄλλους καί τὴν ἐπιδεικτικὴ μαγία νὰ διακριθοῦμε ἀπ' τούς ἄλλους;

● Πῶς εἶναι δυνατόν ταραγμένοι καί ξεκομμένοι ὁ ἓνας ἀπ' τόν ἄλλον νὰ δώσουμε τὴν **κοινὴ ὁμολογία**; Προτοῦ ὅλοι μαζί ν' ἀπαγγείλουμε τὸ **Σύμβολο τῆς Πίστewos**, τὸ τί πιστεύουμε κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ συνάξι, ὁ λειτουργὸς προτρέπει ν' ἀγαπηθοῦμε. Νὰ σβήσουν τὰ μίση. Ἐκεῖ πού ἡ **παράνοια** τοῦ ἐγκεντριζομένου μας θεωρεῖται, νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ **ὁμόνοια**.

«*Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμοιοῖα ὁμολογήσωμεν*». Ἡ ἐκκλησιαστικὴ συνάξι γίνεται ὁμόνοια, ὅταν στὴν ψυχὴ κάθε πιστοῦ ὑπάρχῃ ἡ **μετάνοια**. Τίποτε παραπάνω δέν ἔχω ἐγὼ ἀπ' τόν ἄλλον, γιὰ νὰ διακρίνωμαι, νὰ ξεχωρίζω καί νὰ προκαλῶ φθόνον, ἀντιπάθεια, ἀντιζηλία. Τὸ μόνο, πού ἔχω, εἶναι οἱ ἁμαρτίες μου.

Τὰ κοινὰ τῆς πίστεως μᾶς καθιστοῦν **ισότιμα** μέλη τοῦ Χριστοῦ. Τὸ κοινὸ τῆς ἁμαρτίας μᾶς καθιστᾶ συνικέτες τῆς χάριτος. **Κι** ἐγὼ καί ὁ ἄλλος ἓνα ζητᾶμε: Τὸ **ἔλεος** τοῦ Χριστοῦ. Ἄφου, λοιπόν, ξερούμε, ὅτι μόνο ἡ **συναίσθησις** τῆς ἁμαρτωλότητος ἐλκνεῖ τὸ ἔλεος, γιατί νὰ διακρίνω τόν ἑαυτὸ μου ἐναντι τῶν ἄλλων;

● Ἡ ἀγάπη εἶναι καρπὸς τῆς μετανοίας. Ἀγαπῶ τούς ἄλλους, ἀφου συμπάσχουμε. Θέλουμε καί νὰ συνδοξασθῶμε. Ὁμολογοῦμε, λοιπόν, τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας, ὅπως ἐκφράζεται στὸ «**Πιστεύω**», ἀγαπημένοι καί ἐνωμένοι.

● Στὸ ἅγιο βῆμα οἱ συλλειτουργοὶ μετὰ τὸ «**Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους...**» ἀσπάζονται ὁ ἓνας τόν ἄλλον. Μακάρι νᾶναι πάντα **φίλημα** ἀνυπόκριτης ἀδελφικῆς ἀγάπης! Τὸν ἀσπασμὸ τῆς ἀγάπης στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία ἔδιναν καί ὅλοι οἱ συναγμένοι πιστοί. Γιὰ ποικίλους λόγους καταργήθηκε τὸ **σχῆμα** τοῦ ἀσπασμοῦ. Τουλάχιστον ἄς μὴν ὑπάρχῃ τὸ **σχῆμα** τῆς κακότητος. Ἄς κυριαρχῇ ἡ ἐσωτερικὴ ἀγάπη, πού ὁμως ὀφείλει νὰ ἐκδηλώνεται πάντοτε καί με ἐξωτερικὲς πράξεις καί θυσίες. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐπειδὴν μέλλομεν τῆς ἱερᾶς ἀπτεσθαί τραπέζης, φιλεῖν ἀλλήλους κελεύομεθα καὶ ἀσπάζεσθαι ἀσπασμόν ἅγιον. Τίνος ἐνεκεν; Ἐπειδὴ τοῖς σώμασιν ἐσμεν διηρημένοι, τὰς ψυχὰς ἀλλήλοις συμπλέκομεν κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν διὰ τοῦ φιλήματος, ὥστε γενέσθαι τὸν σύλλογον ἡμῶν τοιοῦτον, οἷος ἦν ἐκεῖνος ὁ ἀποστολικός, ὅτε πάντων τῶν πιστευόντων ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία*» (Ε.Π.Ε. 30,616). **Με τ ἄ φ ρ α σ ι ς** : Ὅταν πρόκηται νὰ πλησιάσουμε στὴν ἱερὴ τράπεζα, προτρέπομαστε νὰ φιλᾶμε ὁ ἓνας τόν ἄλλον. Ν' ἀσπάζομαστε με ἅγιο ἀσπασμὸ. Γιὰ ποιὸ λόγο; Ἐπειδὴ σωματικὰ εἶμαστε διηρημένοι, συνενώνουμε με τὸ φίλημα τίς ψυχές μας κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνη, ὥστε νὰ γίνῃ ἡ συνάξις μας τέτοια, ὅπως ἦταν τῶν Ἀποστόλων, ὅπου ὅλοι ἦταν μιά καρδιά, μιά ψυχὴ.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐμεῖς καί οἱ Ἀπόστολοι

Α΄ Κορ. 1α΄ 1-3

Μιμητές τοῦ Παύλου (στ. 1)

 πρόσκοπους θέλει ὁ Παῦλος τούς χριστιανούς. Νάναι ὠφέλιμοι καί στούς Ἰουδαίους καί στούς ἐθνικούς. Προβάλλει πρότυπο ἡ ζωή τοῦ ἴδιου τοῦ ἀποστόλου. Ἄψογος ἦταν σέ ὅλα. Εἶχε πεθάνει μέσα του τό «ἐγώ». Εἶχε ταυτισθῆ μέ τό Χριστό. Τοῦ μᾶ νά παρουσιάσῃ ὡς κριτήριο τόν ἑαυτό του: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ» (στ. 1).

● Χριστός, τό τέλειο πρότυπο! Πρῶτος ὁ Χριστός στή θυσία γιά τούς ἄλλους. Ἐνεργούσε, ὄχι ὅπως θά ἄρεσε σ' ἓναν ἀτομιστή ἄνθρωπο, ἀλλ' ὅπως ἡ ἀγάπη ἀπαιτοῦσε καί ἡ σωτηρία τῶν ἄλλων ζητοῦσε (Ρωμ. 1ε΄ 1-3).

Ἡ κορυφή τῆς ἀγάπης εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Κανόνας, κριτήριο ἀγάπης, εἶναι ὁ Σταυρός. Κριτήριο τοῦ δικοῦ μας χριστιανισμοῦ εἶναι τό ἄν κοιτάζουμε τόν «ἑαυτοῦλν» μας, ἢ ζητᾶμε τό καλό τοῦ συνόλου.

● Λένε:

–Ὁ Χριστός εἶναι Θεός· πῶς μπορούμε νά τόν φθάσουμε;

Ἀπάντησις:

Πρῶτον: Ὁ Χριστός εἶναι Θεός, ἀλλ' ἔγινε καί ἄνθρωπος, γιά ν' ἀφήσῃ σ' ὅλους τούς ἄνθρώπους «ὑπογραμμόν» (Α΄ Πέτρ. β΄ 21). Δέν δίδαξε ἀκατόρθωτα πράγματα.

Δεύτερον: Ἡ ἀγία ζωή, πού οὐσιαστικά συνίσταται στή χριστομίμησι, κατορθώνεται μέ τή χάρι τοῦ Χριστοῦ. Ὁ χριστιανός ἀπλῶς προσφέρει τήν ἐν ἐλευθερίᾳ θέλησί του στήν παντοδύναμη χάρι, γιά νά ἐνεργήσῃ καί ὅσα στά μάτια πολλῶν φαίνονται ὑπεράνθρωπα.

Τρίτον: Ἡ ἀγιότητα δέν παρέμεινε στόλισμα μόνο τοῦ θεανθρώπινου Προσώπου. Ἐγίνε κτήμα καί πολλῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀγίων.

Τρανό παράδειγμα ὁ Παῦλος. Μέ τόν πλοῦτο τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ ἀπό διώκτης ἔφτασε σέ ὕψη θαυμαστά. Ταύπησε τόν ἑαυτό του μέ τή ζωή τοῦ Χριστοῦ (Γαλ. β΄ 20).

● Ὅταν, λοιπόν, λέῃ «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ» (στ. 1), στή μίμησι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ τελείου προτύπου, καλεῖ τούς χριστιανούς. Εἰδικά οἱ χριστιανοί, τῆς Κορίνθου, ἤξεραν, ὅτι ὁ Παῦλος ὑφίστατο τά πάντα, γιά τό αἰώνιο συμφέρον τῶν ἀνθρώπων κάθε ἐθνότητος.

Καθρέφτης τοῦ Χριστοῦ ἦταν ὁ Παῦλος. Στή ζωή του ἔχουμε ἀντανάκλασι τοῦ Ἥλιου τῆς Θεότητος, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

● Οὐσιαστικά τό «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ» (στ. 1), ὁδηγεῖ στήν κορυφή τῆς ἀγάπης. Διά τοῦ Παύλου γίνονται μιμητές τοῦ Χριστοῦ. Τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιά τόν ἀδελφό ἐκεῖνο, πού μπορεῖ μέν νά κάνῃ ἀσκήσεις πνευματικές, ἀλλά δέν ἔχει ἀγάπη: «Καί σύ, ἀδελφέ, κᾶν ἄσπιος μέν ης, κᾶν χαμαί καθευδ ης, κᾶν τέφραν ἐσθί ης καί θρην ης διαπαντός, καί μηδένα ἔτερον ὠφελ ης, οὐδέν μέγα ἐργάσ η. Καί γάρ καί τοῖς ἐν ἀρχ ἡ μεγάλοις καί γενναίοις ἐκείνοις ἀνδράσι τοῦτο μάλιστα περισπούδαστον ἦν. Ἐξέτασον αὐτῶν μετά ἀκριβείας τόν βίον, καί ὅψ η σαφῶς, ὅτι οὐδεῖς αὐτῶν τά ἑαυτοῦ ποτέ ἐσκόπησεν, ἀλλά τά τοῦ πλησίον ἕκαστος ὅθεν καί ἔλαμψαν μᾶλλον» (Ε.Π.Ε. 18α,122). Μετάφρασις: Καί σύ, ἀδελφέ, κι ἄν ἀκόμα μένης νηστικός ἀπό ἄσκησι, κι ἄν κοιμᾶσαι στή γῆ, κι ἄν τρώῃ στάχτι καί θρηνῆς παντοινά, ἀλλά δέν ὠφελῆς κανέναν ἄλλον, τίποτε σπουδαῖο δέν κάνεις. Καί στήν ἀρχαία ἐποχή, στούς γενναίους χριστιανούς, αὐτό ἦταν πιό πολύ ποθητό. Ἐξέτασε μέ ἀκριβεία

τό βίο τῶν ἀγίων καί θά διαπιστώσης, ὅτι κανένας δέν ἐπεδίωξε ποτέ τό δικό του, ἀλλά καθένας ἐπεδίωκε τό συμφέρον τῶν ἄλλων. Γι' αὐτό καί ἔλαμπαν περισσότερο.

Σέ ψηλή κορυφή θαυμασμοῦ ὁδηγεῖ τό «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ».

● Ὁ Παῦλος εἶναι ἀσύγκριτος. Οἱ ἄλλοι θυσίαζαν δικές τους ἀνέσεις καί συμμετείχαν στίς δυστυχίες τῶν ἄλλων. Ὁ Παῦλος ἔκανε κάτι ἀνάτερο. Προτιμοῦσε νά καθῆ αὐτός, ἀρκεῖ νά σώζονταν οἱ ἄλλοι! (Ρωμ. θ' 3).

● Ὁ Παῦλος εἶναι ἀσύγκριτος. Οἱ πολλοί προσπαθοῦν νά διακονήσουν τό «ἐμπιστευμένον», νά θυσιαστοῦν γιά ὄσους πού ὁ Κύριος τοῦς ἐμπιστεύθηκε. Τοῦ Παύλου ἡ ἀγάπη περισεύει καταπληκτικά. Ἐνῶ ὁ Θεός τοῦ ἐμπιστεύθηκε «τά ἔθνη», τοῦς ἐθνικούς, τοῦς εἰδωλολάτρεις, ἐκεῖνος δέν ὑποφέρει νά καθοῦν οἱ ὁμοεθνεῖς του Ἑβραῖοι, γιά τοῦς ὁποίους δέν εἶχε ἄμεση τήν εὐθύνη. Θεωρεῖ τόν ἑαυτό του χρεωμένο καί γιά τοῦς Ἰουδαίους (Ρωμ. α' 14).

Μνήμη Παύλου (στ. 2)

Ἐπῆρχαν στήν Κόρινθο καί χριστιανοί, πού εἶχαν ἐμπιστοσύνη στό λόγο τοῦ διδασκάλου τους, ὥστε ἦσαν ἀποφασισμένοι ν' ἀκολουθήσουν τίς παρακλήσεις καί ἐντολές του.

Αὐτούς ἐπαιεῖ. Χρειάζεται καί ὁ ἔπαινος ὄχι πρὸς κολακεία ἢ καλλιέργεια ἐγωισμοῦ, ἀλλά πρὸς ἐνίσχυσι: «Ἐπαιῶ δέ ὑμᾶς ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καί καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε» (στ. 2).

● Οἱ χριστιανοί δέν κινοῦνται αὐτόνομα. Ἀκολουθοῦν τόν πνευματικό τους, τό δίδακκαλο τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκεῖνον, πού ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τοῦς ἀναγέννησε. Αὐτός γιά τοῦς Κορινθίους ἦταν ὁ Παῦλος. Τοῦς ἐπέπληξε, κάποτε καί αὐστηρά γιά τίς ἐκτροπές τους. Ἀναγκάστηκε νά τοῦς πῆ: «Ντροπή σας!» «Πρὸς ἐντροπήν ὑμῖν λέγω» (Α' Κορ. στ' 5).

Μά τώρα τοῦς ἐπαιεῖ, διότι, παρ' ὅλα αὐτά δέν ξέχασαν οἱ πολλοί τό δίδακκαλό τους καί τίς συμβουλές του. «Ἐπαιῶ δέ ὑμᾶς ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καί καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε» (στ. 2).

Ἐκεῖ, πού πῆγαιναν νά παρεκτραποῦν, σκεκόταν φραγμός μπροστά τους ἡ μορφή τοῦ Παύλου, ὁ λόγος τοῦ Παύλου.

● «Πάντα μου μέμνησθε». Ἡ μνήμη, ἡ θύμισις, πού εἶχαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί, δέν ἦταν ἀπλῶς συναισθηματική. Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος προτρέπει σέ μνημόσυνο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Μνημονεύετε Ἰησοῦν Χριστόν ἐγγεγεμμένον ἐκ νεκρῶν» (Β' Τιμ. β' 8). Τῆ μνημόνευσι τῆ συνδέουμε μέ τό ἔλεος καί τῆ συγγνώμη. Κάνουμε μνημόσυνα ὑπέρ «ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν». Στόν Παῦλο ἡ μνήμη λειτουργεῖ:

■ Ἀγαπητικά καί εὐχαριστικά. Θυμόμαστε ἐκεῖνους, πού μᾶς εὐεργέτησαν, καί ἰδίως τόν «Εὐεργέτην τῶν ψυχῶν ἡμῶν», τό Σωτήρα καί Λυτρωτή μας.

■ Μιμητικά. Θυμόμαστε τοῦς ἀγίους, γιά νά τοῦς μιμούμαστε. «Μνήμη μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος».

■ Προσευχνητικά καί ἐνισχυτικά. Θυμόμαστε τοῦς μεγάλους ἀγωνιστές τῆς πίστεως, τοῦς διακόνους τοῦ Εὐαγγελίου, καί προσευκόμαστε γι' αὐτούς (Ρωμ. ιε' 30).

■ Παραδοσιακά. Ἐπαιεῖ ὁ Παῦλος τοῦς Κορινθίους, διότι θυμοῦνται ὅλα ὅσα προφορικά τοῦς παρέδωσε. «Πάντα μου μέμνησθε καί καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε» (στ. 2).

Ἀποστολική παράδοσις (στ. 2)

● Ἡ παράδοσις τότε εἶναι ἱερά, ὅταν εἶναι ἀποστολική.

● Ὑπάρχει καί παράδοσις ἄγραφη. Δέν περιελήφθησαν στήν Κ. Διαθήκη ὅλες οἱ διδασκῆς τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἀποστόλων. Περιέχεται πάντως ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖο γιά τῆ σωτηρία μας.

● Ἡ παράδοσις δέν συμπληρώνει τήν Καινή Διαθήκη, ἀλλά τήν ἐρμηνεύει.

● Ὅ,τι παρεῖσφρῦει στή ζωῆ τῆς Ἐκκλησίας ὡς παράδοσις, δέν εἶναι πάντοτε παράδοσις. Κάποτε τοποθετεῖται στά λεγόμενα «ἐντάλματα ἀνθρώπων» (Μαθ. ιε' 9).

● Τίς ἀποστολικές παραδόσεις κρατοῦν οἱ πιστοί. «Καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε» (στ. 2). Δέν εἶναι ἐφευρήματα ἀνθρώπων, οὔτε εἶναι θρησκευτικές ἀγυρτεῖες καί ἀπάτες.

● Ὅπως ἀποτελεῖ ἁμαρτία καί αἵρεσι τό ν' ἀφαιρῆς κάτι ἀπ' τήν ἀγία Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, εἶσι καί μάλιστα περισσότερο εἶναι ἁμαρτία καί αἵρεσις τό νά προσθέτῃς κάτι.

Δ. Γ. Α.

Πρότυπο αγάπης

† Γερόντισσα Έμμέλεια

1910-2006

Κυριακή, 15 Ιανουαρίου 2006! Ἀναστάσιμες καμπάνες χτύπησαν καί στόν οὐρανό. Ἀγγελική ψυχή διέσχισε τή μέρα ἐκείνη τούς αἰθέρες. Ἄγγελοι τήν ὑποδέχτηκαν. Καί τήν ὠδήγησαν στήν ἀναστάσιμη ἑορτή τῆς ἀτέλειωτης χαρᾶς καί θείας εὐφροσύνης. Πρόκειται γιά τήν **γερόντισσα Έμμέλεια**, τή σύγχρονη αὐτή ὁσία, μέ τόν ἀληθινό μοναχισμό καί τήν ἀνυπόκριτη αγάπη.

Ἡ λοιπή Ἑλλάδα ἴσως γιά πρώτη φορά ἀκούει τό ὄνομα τῆς μοναχῆς Έμμέλειας, πού γεννήθηκε στήν Κάλυμνο τό 1910 καί χρημάτισε μαθήτρια καί πιστό πνευματικό τέκνο τοῦ μακαριστοῦ **πατρός Ἀμφιλοχίου Μακρῆ**, τοῦ Γέροντα τῆς Πάτμου. Μά γιά τή Ρόδο καί γιά πολλά νησιά τῆς Δωδεκανήσου τό πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς Έμμέλειας εἶναι τό σεβαστότερο καί ἱερώτερο γυναικεῖο πρόσωπο τῆς τελευταίας ἐξηκονταετίας.

Στό Ναό τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ρόδου τήν ἐξόδιο ἀκολουθία ἔψαλαν οἱ Μητροπολίτες Ρόδου Κύριλλος καί Καλύμνου Παῖσιος μαζί μέ πλῆθος πρεσβυτέρων τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ π. Παῖσιος

(Μητρ. Καλύμνου) ξέσπασε σέ λυγμούς. Τήν ἔζησε σάν μητέρα του. Ἐνωσε κοντά τῆς τήν ἀληθινή αγάπη. Κι ὄχι μόνο ὁ π. Παῖσιος. Δέν εἶναι ὑπερβολή ἂν πούμε, ὅτι στό φέρετρό τῆς ἀκουμποῦσε ὄλη ἡ Ρόδος, ὄλη ἡ ἱστορία τῶν ἰταλοκρατούμενων νησιῶν τῆς Δωδεκανήσου, ἡ τοπική διακονία τῶν τελευταίων ἐβδομήντα χρόνων. Ἀκουμποῦσε κι ἀναπαυόταν ἡ αγάπη σ' ὄλο τῆς τό θεϊκό μεγαλεῖο.

- Ἄν **ἀγάπη** σημαίνει **ἀφιέρωσις**, ἡ γερόντισσα Έμμέλεια ἦταν τό θερμόμετρο αὐτῆς τῆς αγάπης. Ἀπό νεότατη ἡλικία, ὡς δασκάλα ἀφιερώθηκε στό Διδάσκαλο τοῦ αἰωνίου λόγου, τόν λατρευτό τῆς Ἰησοῦ. Ἐκούσια χάρισε τήν προσωπική τῆς ἐλευθερία καί ἀνεσι στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐκφραζόταν ἀπό τόν ἅγιο γεροντά τῆς, τόν π. Ἀμφιλόχιο Μακρῆ.

- Ἄν ἀγάπη σημαίνει **προσφορά**, ἡ γερόντισσα Έμμέλεια ἦταν ἡ ζωντανή προσφορά στό βωμό τῆς ἱεραποστολῆς. Κανείς στή Ρόδο ἀπ' τό 1946 μέχρι σήμερα δέν δικαιολογεῖται, ὅτι δέν βρῆκε χειραγωγό, γιά ν' ἄρθη στό Χριστό. Εἶχε τήν Έμμέλεια. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιά τούς ἱεραποστολικούς μοναχούς: «*Οὐδείς ὁ χειραγωγῶν; Ἐλθέ πρός με, κί ἐγώ σοι δείξω τά καταγώγια τῶν ἁγίων. Ἐλθέ, καί μάθε τι παρ' αὐτῶν χρήσιμον. Λύχνοι πανταχοῦ τῆς γῆς εἰσιν οὗτοι λάμποντες. Τείχη ταῖς πόλεσι περικάθηται*» (Ε.Π.Ε. 11,782). Μετά φρασις: Θά πῆς, πῶς δέν ὑπάρχει κανένας πνευματικός ὁδηγός; Ἐλα νά σοῦ δείξω τά καταλύματα τῶν ἁγίων μοναχῶν. Πήγαινε καί μάθε κάτι τό χρήσιμο. Αὐτοῖ εἶναι φωτεινά λυχνά-

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Ὁρθόδοξος Χριστιανικός Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα
Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

Ἐπιτελεσθέντες:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €.

Κύπρου 16 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 20.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολλάρια 25.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Εὐχάριστοι σέ ὄλους

Ὁ τρόπος, πού λέμε κάτι, ἔχει σπουδαία σημασία γιά τίς ἀρμονικές διαπροσωπικές σχέσεις. Ὁ ἀπ. Παῦλος προτρέπει νά εἶμαστε εὐχάριστοι (Κολοσ. γ' 15). Ὅταν πιστεύουμε στόν εὐχάριστο Θεό, ὅταν δεχώμαστε μέ εὐχαρίστησι ὅσα Ἐκεῖνος χαρίζει ἢ ἐπιτρέπει, ὅταν ἡ εὐχαριστία εἶναι τό κεντρικό στοιχείο τῆς λατρείας μας, ὅταν εὐχαριστοῦμε τό Θεό γιά ὅλα, ὅταν θέλουμε νά ζήσουμε εὐχάριστα στόν παράδεισο, τότε δέν γίνεται νά μήν εἶμαστε εὐχάριστοι καί μέ τούς ἀδελφούς μας.

- Πέσ' το τό ἴδιο πράγμα μ' ἄλλο τρόπο.
- Κάνε τήν παρατήρησί σου μέ πιό εὐγενική γλῶσσα. Γλύκανέ την.
- Χαμογέλα, ἀντί νά θυμῶνης. Ὅποιος στόν ἄλλον δέν εἶναι εὐχάριστος, δέν εἶναι καί στό Θεό εὐχάριστος. Ὅποιος τόν ἀδελφό του δυσαρροστεῖ, καί τό Θεό δυσαρροστεῖ.
- Τά μέλη θέλουν... μέλι! Τότε εἶμαστε «ἀλλήλων μέλη» (Ἐφεσ. δ' 25), ὅταν ἡ γλῶσσα μας ἔχει μέλι. Ὅταν ὁ λόγος μας εἶναι μελοποιημένος. Δέν θέλεις τό μέλος τοῦ σώματός σου νά πονᾷ. Γιατί τόν ἄλλον τόν κάνεις νά πονᾷ;
- Ἄς γίνουμε κοινωνία εὐχάριστη. Δεῖξε μέ τή δική σου χαριτωμένη ἐμφάνισι τόν ἀληθινό Θεό, πού δέν εἶναι ἄλλος, παρά ὁ Θεός τῆς χαρᾶς.

ρια, πού φωτίζουν ὅλη τή γῆ. Αὐτοί στέκονται σάν τείχη γύρω ἀπ' τήν πόλι.

• Ἄν ἀγάπη σημαίνει **στοργή**, ἡ γερόντισσα Ἐμμέλεια ὑπῆρξε ἡ **μητέρα τῆς ἀγάπης**. Σέ χρόνια δύσκολα γιά τόν Ἑλληνισμό μεταλαμπάδευε στά παιδιά τή φλόγα τῆς ἀγάπης στήν Ἑλλάδα καί τῆς πίστεως στό Χριστό. Ὡς δασκάλα γιά πολλά χρόνια. Ὡς ὑπεύθυνη ὕστερα τοῦ περιφημοῦ Ὀρφανοτροφείου Θηλέων «**Ἡ ἀγία Εἰρήνη**». Μάζεψε τά ὄρφανά (πολλές δεκάδες τότε) καί μαζί μέ τή συνοδεία της, μοναχές ἀπ' τή Μονή τῆς Πάτμου, πρόσφεραν ὑλική καί πνευματική τροφή. Καί σάν μεγάλωναν, φρόντιζε γιά τήν ἀποκατάστασι τῶν κοριτσιῶν της.

• Ἄν ἀγάπη σημαίνει **διάκρισις**, ἡ γερόντισσα Ἐμμέλεια ἦταν μέτρο κρίσεως. Ξεχώριζε τό πρωτεῦον ἀπ' τό δευτερεῦον. Καί τί ἄλλο πιό πρωτεῦον ἀπό τό λόγο τοῦ Θεοῦ; Ὁργάνωσε δεκάδες ἀγιογραφικούς κύκλους. Διέκρινε τό ἄχυρο ἀπ' τό στάρι.

• Ἄν ἀγάπη σημαίνει **εὐχάριστο πρόσωπο**, ἡ γερόντισσα Ἐμμέλεια ἦταν ὁ καθρέφτης τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Ἡ σοβαρότη-

τά της δέν ἐμπόδιζε τό συγκρατημένο της χαμόγελο. Ἡ σεμνότητά της συμβάδιζε μέ τό χαριέστατο πρόσωπό της.

• Ἄν ἀγάπη σημαίνει **παραμυθία**, «κλαίειν μετά κλαίωντων καί χαίρειν μετά χαιρόντων», ἡ γερόντισσα Ἐμμέλεια ὑπῆρξε στήριγμα. Κοντά της εὑρίσκαν παρηγοριά οἱ πενθοῦντες, βοήθεια οἱ πένοντες, καλωσύνη οἱ πάντες.

Τό σκήνωμά της ἀναπαύεται στή Μονή τῆς μετανοίας της, στόν Εὐαγγελισμό τῆς Πάτμου. Περιμένει ἐκεῖ τήν **κοινή ἀνάστασι**. Ἡ ψυχή της ὅμως, πού τά τελευταῖα χρόνια κρυβόταν στό κυρτωμένο ἀπ' τόν κόπο καί τό χρόνο σῶμα της, ἀγάλλεται. Δέεται γιά κάθε εὐλογημένη πνευματική καί ἱεραποστολική προσπάθεια. Δέεται γιά τίς πνευματικές της θυγατέρες, πού χωρίς ὑπερβολή εἶναι ὅλες οἱ Ροδίτισσες τῶν τελευταίων τριῶν γενεῶν.

Ἀθόρυβα ἔζησες, γερόντισσα Ἐμμέλεια! Τά ἔργα σου ὅμως καί ἡ ὄσιακή βιοσή σου μιᾶνε. Καί δοξάζουν τόν Πατέρα μας τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

π. Δ. Α.

Γιατί, Μακαριώτατε;

Θέλατε, Μακαριώτατε, ξεκούρασι; Έχει τόσα ὄμορφα **μοναστήρια** ὁ τόπος μας. Σ' ὁποιοδήποτε θά εἶχατε καί σωματική καί πνευματική ἀνάπαυσι. Ἦταν ἀνάγκη νά μεταβῆτε τό Δεκέμβριο (2005) στό **George V** τοῦ Παρισιοῦ, τό πολυτελέστερο τοῦ κόσμου, τό ξενοδοχεῖο τῆς προκλητικῆς χλιδῆς;

- Θέλατε ἡσυχία; Έχει τόσα ὄμορφα κι ἀπόμερα **καταφύγια** ἡ Ἑλλάδα. Μ' ἐλάχιστα χρήματα θά κάνατε τίς διακοπές σας. Χρειαζόταν τό ἀκριβότερο ξενοδοχεῖο τοῦ κόσμου, ὅπου καταφεύγουν ἡ Σοφία Λόρεν, ὁ Ὑβ Σαῖν Λωράν κι ὅλη ἡ κοπροκρατία τοῦ κόσμου, πού διαθέτει προκλητικό μυθικό πλοῦτο;

- Θέλατε λίγη ἡρεμία γιά πνευματική περισυλλογή; Καί τήν ἀναζητήσατε στό ξενοδοχεῖο, ὅπου οἱ πολυθρόνες εἶναι ντυμένες μέ μετάξι, ὅπου ἡ διαμονή μιᾶς βραδυᾶς στοιχίζει **4.000-8.000 Εὐρώ;**

Ἐγραψαν οἱ ἐφημερίδες γιά τίς δεκάδες χιλιάδες Εὐρώ, πού στοίχισε ἡ διαμονή (μέ τή συνοδεία σας). Κι ὁ φτωχός γούρλωσε τά μάτια του, ἀκούγοντας γιά τόσα Εὐρώ, καί διερωτήθηκε:

— *Ἐγώ πού νά τά εὐρώ τόσα εὐρώ, ὄχι γιά λίγες μέρες; Θά μούφταναν νά ζήσω τήν οικογένειά μου δύο χρόνια!*

- Θέλατε, Μακαριώτατε, λίγη ἀναψυχή! Καί βρέθηκε, εἶπαν ἀπ' τήν Ἀρχιεπισκοπή, «**χορηγός**», «σπόνσορινγκ»!

Καί γιατί δέν τοῦ λέγατε ὅ,τι εἶπε ὁ Κύριος στόν πλούσιο; «**Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καί διάδος πτωχοῖς** καί δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι» (Λουκ. ιη' 22).

Γιατί δέν τόν παραπέμψατε στήν **ἐγκυκλιό** σας, ὅπου σημειώνετε: «*Εἰς τήν σύγχρονον ἐποχήν ἱκανόν μέρος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν πένεται, ἀντιμετωπίζει, ἰδίᾳ οἱ νέοι, τό δυσεπίλυτον πρόβλημα τῆς ἀνεργίας, οἰκογένειαι διαβιοῦσι ἔχουσαι προσόδους οὐσας ὑπό τό ὄριον τῆς πτωχείας, ἄστεγοι περιπλανῶνται, πρόσφυγες ἀναζητοῦσι χώραν καί γῆν, ἀσθενεῖς ἀποστεροῦνται τήν ἀπαραίτητον οικονομικήν δυνατότητα διά τήν νοσηλευτικήν ἢ φαρμακευτικήν ἀγωγήν αὐτῶν*».

- Θέλατε, Μακαριώτατε, **ν' ἀποσυρθῆτε** ὀλίγον. Καί ὁ Χριστός τό ἔκανε. Κάποτε μόνος, στήν ἔρημο, στό ὄρος, γιά νά προσευχηθῆ (Ματθ. ιδ' 12). Κάποτε καί μέ **συνοδεία** τοῦς τρεῖς μαθητές, Πέτρο, Ἰάκωβο καί Ἰωάννη (Ματθ. ιζ' 1).

Κατά τά δημοσιεύματα τῶν ἐφημερίδων, ἡ συνοδεία σας στό Παρίσι κάθε ἄλλο παρά μέ ἀφωσιωμένους Μαθητάς τοῦ Χριστοῦ μοιάζει. Κι ἂν ἀκόμα δέν ἦταν στή συνοδεία σας ὁ ἐπίσκοπος Θεόκλητος Κουμαριανός καί ὁ πετάξας τά ράσα Κουλουσουσας, πάντως ἡ συνοδεία σας τή μόνη διδασκαλία πού πῆρε, ἦταν ἡ χλιδή τοῦ παραμυθένιου ξενοδοχείου!

- Γιατί, Μακαριώτατε, δεχτήκατε ν' ἀδικηθῆ ἡ εἰκόνα σας τόσο πολύ; Γιατί νά «ἐμπυρίζεται ὁ πτωχός» (Ψαλμ. θ' 23) ἀπ' τή χλιδή ὀλιγοήμερων, ἔστω, διακοπῶν ἐνός πνευματικοῦ ἡγέτη, πού ἔχει τό χάρισμα καί νά συγκινή τίς λαϊκές μάζες καί νά νοιάζεται γιά τή φτώχεια, τήν ἀνεργία καί τά ὑπερχρεωμένα νοικοκυριά τῆς Ἑλλάδος;

Σκεφθῆτε τά τριτοκοσμικά παιδιά, πού κατά 30.000 πεθαίνουν ἡμερησίως στόν πλανήτη μας ἀπ' τήν πείνα! Καί τακτοποιῆστε, ὅσο γίνεται συντομώτερα, τά τοῦ «οἴκου» (τῆς ψυχῆς σας τοῦ οἴκου).

— *Λάθος, ἀδελφοί μου, ἔκανα. Ἡ Ἐκκλησία τῆς φάτνης καί τῶν κατακομβῶν δέν κατοικεῖ στό **George V**. Συγγνώμη!*

Ἦλοι θά τό ἐκτιμήσουν.

Κι ἐμεῖς ζητᾶμε συγγνώμη, πού ἀναγκάζομαστε νά προτρέψουμε σέ «**Συγγνώμη**» τόν Πατέρα, τόν πνευματικό μας ἡγέτη. Ψηλά τόν θέλουμε. Εἶναι κακό;

Ἀναθεώρησις

Ἦνακοινώθηκε ἡ πρόθεσις τῆς Κυβερνήσεως νά εἶναι ἡ ἐπομένη Βουλή καί **Ἀναθεωρητική**. Πολύς λόγος γίνεται γιά τήν ἀνάγκη ἀναθεώρησης τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος. Οἱ δύο τελευταῖες ἔγιναν τό 1985 καί τό 1995.

Ἀπό πλευρᾶς τοῦ κυβερνῶντος κόμματος (Νέα Δημοκρατία) ἔχουν προταθῆ

ἀναθεωρήσεις:

- Για τήν ἡγεσία τῆς Δικαιοσύνης.
- Για τήν πρόσληψη στό Δημόσιο.
- Για τή θέσπισι Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου.
- Για τήν ἴδρυσι καί ἄλλων Ἄνωτ. Ἰδρυμάτων (Πανεπιστημίων) μή κρατικῶν.
- Για τή διαφάνεια στίς δαπάνες τῶν κομμάτων.
- Για τό «*πόθεν ἔσχες;*» τῶν βουλευτῶν.
- Για τή βουλευτική ἀσυλία.
- Καί γιά ἄλλα ἀκόμα θέματα.

Βέβαια πολλοί ζητᾶνε καί τό θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τοῦ Ἔθνους, πίσω ἀπ' τήν ἀμφιλεγόμενη πινακίδα: «*Χωρισμός Κράτους καί Ἐκκλησίας*». Ἡ Κυβέρνησις δέν φαίνεται διατεθειμένη νά ἐνδώσῃ στίς σχετικές πιέσεις. Πιθανόν νάχη καί δικούς της λόγους, πού θέλει νά παραμείνουν, ὡς ἔχουν, οἱ σχέσεις **Πολιτείας καί Ἐκκλησίας**.

● Ποῦ ἀποβλέπει ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος; Στήν πύο εὐρυθμη καί τίμια λειτουργία τοῦ Κράτους.

Ἄλλά πρὸς τήν κατεύθυνσι αὐτή μία καί μόνη ἀναθεώρησις μπορεῖ ἀποτελεσματικά νά συμβάλῃ:

● Ν' ἀναθεωρήσουμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες, οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, τίς προσωπικές μας **σχέσεις μέ τό Χριστό**, τό μοναδικό Σωτήρα, καί μέ τό **Εὐαγγέλιό Του**.

● Ν' ἀναζωπυρώσουμε τή συνταξί μας στό **Σύνταγμα τοῦ Χριστοῦ**. Κάποτε τό εἶπαμε: «*Συντάσσομαι τῷ Χριστῷ!*». Δέν τό ἐννοοῦσαμε. Ἄνάγκη ν' ἀναθεωρήσουμε ἀποφάσεις. Τό τυπικό «*Συντάσσομαι τῷ Χριστῷ!*» νά γίνῃ οὐσιαστική στάσις καί πορεία ζωῆς.

Τότε ὅλοι οἱ Σατανάδες τῆς διαπλοκῆς, καί τῆς διαφθορᾶς θά φύγουν!

Γιατί τότε παραιτήθηκε;

Κουμαριανός! Ἐδῶ κι ἓνα χρόνο τό ἐπίθετο αὐτό ἀκούγεται συνεχῶς. Ἀπό πέρυσι, πού ξεκίνησε ὁ σάλος μέ τό **παραδικαστικό καί παρεκκλησιαστικό** κύκλωμα, μέ κεντρικό πρόσωπο τόν προφυλακισμένο κληρικό Ἰάκωβο

Γιοσάκη, τό «*Κουμαριανός*» εἶναι τό πύο πλέον δημοσιοποιημένο ἐπίθετο. Πιθανόν τοῦ **Βαβύλη** νά συναγωνίζεται σέ δημοσιότητα τό «*Κουμαριανός*».

● Πρόκειται γιά τόν κληρικό **Θεόκλητο Κουμαριανό, πρωτοσύγκελλο** τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου τότε πού ἦταν Μητροπολίτης Δημητριάδος.

● Πρόκειται γιά τόν κληρικό, πού ἔπρεπε νά γίνῃ ὅπωςδήποτε Μητροπολίτης. Καί ἔγινε. Κατέλαβε τό θρόνο τῆς **Καρδίτσας**. Ἐξελέγη μέν, **κατέλαβε** δέ. Τό τελευταῖο λέγεται, διότι ὁ κανονικός Μητροπολίτης Καρδίτσας (Θεσσαλιώτιδος) ἔτι ζῆ καί δέν ἔχει παραιτηθῆ. Εἶναι ὁ σεβάσμιος Γέροντας **Κωνσταντῖνος (Σακελλαρόπουλος)**.

● Πρόκειται γιά τόν κληρικό, πού χειροτόνησε σέ διάκονο τό **νεαρό Κουλουσούσα** μέ τήν ἰδιόζουσα φωνή. Στή συνέχεια τόν συνέστησε τόν Ἀρχιεπίσκοπο, πού τόν χειροτόνησε πρεσβύτερο, τόν χειροθέτησε σέ ἀρχιμανδρίτη καί τόν τοποθέτησε **διευθυντή τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Γραφείου**. Ὁ νεαρός πέταξε τά ράσα, γιά νά κάνῃ, ὅπως εἶπε τή ζωή του! Πολλοί μάλιστα ἀναζητοῦν τήν ἀπόφασι τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, πού καθήρεσε τό νεαρό Κουλουσούσα.

Ὁ Θεόκλ. Κουμαριανός εἶναι ὁ κληρικός, πού εἶχε σχέσεις μέ τό **Γιοσάκη**.

● Νόμιζαν ὅλοι, ὅτι ἡ **παραίτησίς** του πέρυσι ἀπ' τή Μητρόπολι Θεσσαλιώτιδος δέν ἦταν ἀπλῶς πρᾶξις ἀνάγκης, γιά νά κατασιγάσῃ ὁ σχετικός σάλος, ἀλλά κι ἓνα δείγμα ἀπ' τή λεγόμενη αὐτοκάθαρι στήν Ἐκκλησία.

● Ἄν δέν ὑπῆρχαν λόγοι σοβαροί, τότε γιατί παραιτήθηκε; Ποιός **πατέρας** θυσιάζει τήν πατρική του ιδιότητα καί ἐγκαταλείπει τά παιδιά του; Ὁ πατέρας δέν θυσιάζει τό δικαίωμά του νά ναι ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν του. Ὁ ἐπίσκοπος Θεόκλητος Κουμαριανός γιατί ἐγκατέλειψε τά παιδιά του στήν Καρδίτσα;

Ἐφυγε κλαίγοντας.

● Ἄν τά δάκρυνά του ἦταν δάκρυα μετανοίας, δέν θά ἐπιζητοῦσε νέα καταξίωσι μέ **Μητροπολιτικούς τίτλους** (για-

τί όχι και θρόνους); Βέβαια έχουμε κάποιον προηγούμενο. Τό 1962 αναγκάστηκε σέ παραίτησι ό άρχιεπίσκοπος **Ίάκωβος Βαβανάτσος**, κι ύστερα ξαναπήρε Μητροπολιτικό άξίωμα (Κηφισιά). Μου άζει ή περίπτωσης του έπισκόπου Θεοκλήτου Κουμαριανού μ' εκείνην;

“Όλοι πάντως ρωτάνε: Τί συμβαίνει;

• Γιατί ό Άρχιεπίσκοπος πασχίζει **νά τιμηθή έκ νέου** ό Θεόκλητος Κουμαριανός; Γιατί τό δημόσιο δώρο του κατά τά Θεοφάνεια στό Βόλο; Γιατί ή ανάδειξις του σέ τιτουλάριο Μητροπολ. Βρεσθένης;

• Γιατί άσχολεϊται τόσο μ' ένα πρόσωπο; Πάντως ένα στόμα δεν φαίνεται εύκολο νά κλείση. Κι αν άνοιξη, ό Θεός νά μäs φυλάξη! Δέν φαίνεται ό προφυλακισμένος Γιουσάκης νά κλείση τό **στόμα** του. Πίσω απ' τά κάγκελλα τής φυλακής είναι έτοιμος νά συμπαρασύρη ένόχους (γιατί όχι;) και άθώους.

Πάντως τό μόνο, πού δέν άπασχολεϊ τήν Έκκλησία του Χριστού είναι τό πώς θά παλινδρομηση σέ εκκλησιαστική έξουσία ό Θεόκλητος Κουμαριανός.

Ψυχοφάρμακα και νέοι

Ή σφαλώς και χρειάζονται τά ψυχοφάρμακα. Άρκει νά δίδωνται απ' τους ειδικούς γιατρούς και σύμφωνα μέ τίς ψυχονευρωτικές διαταραχές, πού δυστυχώς παρουσιάζονται κατά πολύ αύξημένες τίς τελευταίες δεκαετίες.

• Τό άνησυχητικό είναι, ότι έχουν αύξηθή επικίνδυνα τά **παιδιά** και οί **νέοι**, πού ζούν έξαρτημένοι από ψυχοφάρμακα. Η κατανάλωσις των **άντικαταθλιπτικών** έχει αύξηθή τεράστια.

• Αιτίες; Σήμερα δέν έχουμε: Ίσορο-

πία στό σπίτι. Οικογενειακή γαλήνη. Ευχάριστο περιβάλλον. Έλπίδα για τό μέλλον. Ψυχική ήρεμία. Πνευματική ζωή.

• Ένας **έγωκεντρικός** κόσμος, όπως ό σημερινός, μιá **ύλιστική** νοοτροπία, πού διέπει τους περισσότερους γονείς, ένα **συναισθηματικό κενό**, πού τό δημιούργησε ή άπουσία άληθινής αγάπης, τά ποικίλα **αδιέξοδα** τής ζωής, έχουν αύξησει τίς ψυχικές διαταραχές στην παιδική και έφηβική ήλικία. “Όλα αυτά σπρώχνουν τά παιδιά στους γιατρούς και στά φαρμακεία: «**Δός μου ένα φάρμακο, για νά σταματήσω νά νιώθω έτσι!**»!

• Επί τέλους, πότε θά νιώσουμε, μικροί και μεγάλοι, τήν ανάγκη για τό **δύνατω Ψυχοφάρμακο**; Είναι ό Ίησους Χριστός, ό Ίατρός των ψυχών και των σωμάτων, ή **γαλήνη** και ή **ειρήνη** του κόσμου.

Ήχητικό ντοκουμέντο!

Ή έν εξετάστηκε τό νόμιμο τής μαγνητοφωνήσεως. “Απαξ κι άκούστηκαν δύο ύβριστικές λέξεις για τόν εισαγγελέα του Άρείου Πάγου και διαπιστώθηκε, ότι ή φωνή είναι του ύφυπουργού Δημ. Τάξεως κ. **Χρ. Μαρκογιαννάκη**, ό κ. ύφυπουργός ώδηγήθηκε σέ παραίτησι.

• Για δύο λέξεις! “Όταν όχι δύο λέξεις, αλλά **χιλιάδες λέξεις πρόστυχες και άνώμαλες** άκούγονται σέ κασέττες και άναγνωρίζεται ή φωνή, παραμένει ανενόχλητος γι' αυτή του τήν ενέργεια ό εκπέμπων τήν «μπόχα» **Μητροπολίτης**.

• Η ύπόθεσις **Μπεζενίτη** δέν εκλεισε. Δέν δικάστηκε. Δέν παραιτήθηκε. Άποπέμφθηκε. Και άπειλεί νά ξαναγυρίση, είτε διά του Συμβουλ. τής Έπικρατείας, είτε διά του Πατριαρχείου Κων/πόλεως.

Είναι πολλά δέκα ευρώ για όλο τό χρόνο:

- Ή έτήσια συνδρομή είναι **10 Ευρώ (€)**. Άλευθύνεσθε:
- «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Άθήνα**.
- Στο Βιβλιοπωλείο «**Βαπτιστής**», **Έθνικής Άντιστάσεως 103, 17236 Άγιο Δημήτριο**.
- Στο λογαριασμό: **EUROBANK (πο. Έργασίας): 0026.0236.39.0100353548**.
- Προσοχή! Οί συνδρομητές του **έξωτερικού** ν' άποστέλλουν τό έμβασιμά τους στό όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό). Τηλέφωνα: **2103212713** και **2109765440**.